

Krabbe: Jeg kan ikke lade denne Finantslovens første Behandling slutte, uden at tilføje Noget til de Bemærkninger, der ere gjorte om et specielt Punkt, nemlig det kongl. Theater. Først skal jeg bemærke, at der paa dette Punkt er steet en Forandring i Budgetet, som ikke hidtil har været omtalt, skjøndt de fleste Talere have berørt dette specielle Punkt, og det er den, at man har udeladt en isjor indsat Anmærkning af den Slags, som Folke-thinget ofte indsætter i Finantsloven, naar det finder det hensigtsmæssigt at give Regler for Administrationen, og som det da atter gjen-tager i de senere Finantslove, for derved at give den en constant Character. Denne Anmærkning angik Theatrets Embedsmænd, Konstnere og Ikke-Konstnere; af et Mindretal i Finantsudvalget blev der isjor foreslaet, at der ikke herefter skulde gives fast Ansættelse, altsaa Ansættelse med Pensionsberettigelse, ved det kongl. Theater; Forslaget blev med nogen Indstrækning, der blev foreslaet af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), vedtaget her i Salen, og jeg troer at turde sige, at det fremkom og blev vedtaget uden egentlig Modstand af Ministeren. Desuagtet er iaar denne Anmærkning udeladt, og der er ikke i Anmærkningerne anført Andet til Begrundelse af denne Udeladelse, end at Forslaget, selv seet fra et oeconomic Standpunkt, er uheldigt, imedens der dog ikke siges, hvorfor det er uheldigt. Jeg troer nu tværtimod, at denne Bestemmelse var meget heldig; jeg troer, at det gjælder her som overalt, at hvor man kan komme bort fra Ansættelse med Pensionsberettigelse, skal man gjøre det, og jeg troer, at det gjælder specielt om det kongl. Theater, at vil man gjøre sig noget Haab om, at Staten nogensinde skal komme ud af sit hidtidige Forhold dertil, maa man ikke vedblive at binde Statens Hænder saaledes, at enhver Forandring, som den lovgivende Magt maatte ønske, møder den Indvending, at saa faae vi en forøget Pensionsbyrde. Jeg har heller ikke af den ærede Minister, skjøndt han flere Gange har berørt dette Punkt, hørt nogen Begrundelse af denne Udeladelse. — Seer jeg nu bort fra Spørgsmaalet om fast Ansættelse og et Dieblit betragter Theatrets Stilling overhovedet og den

Stilling, som Bevillingsmyndigheden iaar indtager til det, da er denne Stilling en ganske eiendommelig. Der staar her tre Factorer omkring det kongl. Theater, hvoraf den ene, nemlig Bevillingsmyndigheden, er af den Mening, — jeg troer at turde sige, at den for en overveiende Deel er det — at Statens Tilskud til Theatret er for stort; det er blevet sagt hyppigt, desværre er det ikke blevet givet Udtryk ved en Beslutning; det er mit Haab, at det vil det. Den anden Factor er Theatrets egne Talsmænd, som sige, at Theatret kan ikke have et mindre Tilskud; ja, der er endog dem, som antyde temmelig tydeligt, at det maa have et endnu større Tilskud. Smellem disse to Factorer staar Ministeren, som idag har sagt, at Statens Tilskud til Theatret efter hans Mening vedblivende skulde være, hvad det nu er; men jeg troer, at den ærede Minister i denne Sag misforstaaer sin Opgave, naar han troer at kunne slaae sig til Ro med denne Tanke. Han burde have seet, at der her staar to aldeles uforligelige Paastaande overfor hinanden, og at det maa være hans Opgave, isald han vil bevare Theatret, at søge ved ethvert Middel at bringe Theatret det yderligere Tilskud, det maatte trænge til, naar Bevillingsmyndigheden ikke maatte vilde give saa Meget, som den hidtil har gjort. Den ærede Minister har i denne Henseende ikke foretaget Noget; han har endog saa unbladt at gjøre et Skridt, som han halvveis havde bebudet, nemlig at nedsætte en Commission. Jeg troer nu forresten ikke, at der var kommet noget Særdeles ud af en Commission, og jeg troer desuden, at det tyder paa Ministerens Oprigtighed, at han har unbladt at nedsætte en saadan; thi deraf seer jeg, at han har meent det alvorlig; havde han kun villet søge et Paaskud for at blive fri for videre Tiltale af Rigsdagen, saa havde han ikke betænkt sig paa at nedsætte Commissionen. Jeg glæder mig nu over, at dette ikke er steet. Derimod er der noget Andet, som den ærede Minister burde have gjort Skridt til, nemlig at faae det nødvendige Tilskud til Theatret andetsteds fra end fra Staten. Den ærede Minister sagde rigtignok, at han ikke vidste, hvorledes man skulde formaae Kjøbenhavns Commune til at give Tilskud; ja det er ikke let